

ДО
председателя на Върховния административен съд
ЗАЯВЛЕНИЕ ЗА ДОСТЪП ДО ИНФОРМАЦИЯ

от "Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията"

рег. по фирмено дело № 252 /2007 по описа на Варненския окръжен съд

представявано от председателя
Юлиян Атанасов Чолаков

Бул. "Владислав Варненчик" № 133,
бл.40, вх.А, ап.43, п.код 9004 гр. Варна

Уважаеми господин Председател,

По данни от пресата и лични наблюдения, продължава практиката за основаване на съдебни решения на **несъществуващи нормативни текстове**. Дали причината е в "Апис", "Дакси", "Де Юре", "Дигеста", "Дъга", "ЕПИ", "Инфогард", "Казус 2000", "Норма", "Раабе", "Сиела"... и грешките при въвеждането на огромното количество документи в техните бази данни, които определят достоверността на съответната правно-информационна система или в субективните умения и желанието на съдиите да ги ползват правилно? От отговорите на поставените по-долу въпроси ще си съставим мнение за административния ред и условията, в които се извършва правораздавателната дейност на ВАС и какви организационни промени биха се отразили благоприятно за разрешаване на посочения проблем. Защото правораздаването се обезсмисля при съдебни актове, основани на отменени или несъществуващи норми. **Например**, само за последните няколко седмици тричленен състав с председател Николай Урумов на два пъти е извършил по две еднакви грешни позовавания, за да стигне и двата пъти до забележителния извод, че с държавни таксови марки (ДТМ) държавни такси (ДТ) не могат да се заплащат! В ч.ж. № 11734 /02.10.2007 срещу определение № 8708 /25.09.2007 по дело № 7057 /2007 специално е заострено вниманието върху неточните позовавания, но в определение № 10298 /26.10.2007 по дело № 8139 /2007 същият съдебен състав начело с председателя на отделението отново е допуснал същата грешка. Очевидно е, че ако магистратите са си вършили съвестно работата, ако отстояват позицията си съзнателно и не **защитават корупционни интереси, свързани с оборота на ДТ през банките и съответните банкови такси**, най-вероятно става въпрос за **грешки** в използваната от тях правно-информационна система. Съображенията за това са следните:

А) Цитирана е Инstrukция №6 по ЗДТ, издадена от министъра на финансите, обнародвана във вестник "Известия на Президиума на Народното събрание" бр.17 от 27.02.1953, но без да се отчете изменението ѝ в бр.88 от 01.11.1957, в сила на 01.01.1958.

Редът за събиране на ДТ от органите на съдебната власт, от другите държавни органи и бюджетни организации е посочен в ЗДТ и чл.2 от Инstrukция №6 по ЗДТ на министъра на финансите, а именно: с ДТ марка, в брой срещу квитанция в изрично разрешенияте от министъра на финансите случаи или чрез банков клон срещу вносни документи /чл.2, т."е" от Инstrukцията/.

В действителност, след изменението, ДТ с размер до 20 лв се заплащат (вносят) с ДТ марки, от 21 до 50 лв - срещу квитанции, издавани от длъжностно лице въз основа на заповед от ръководителя на учредението, а таксите над 51 лв - в БНБ или в клоновете на ДСК. Министърът на финансите може да увеличава или намалява размера на таксите, които се внасят (заплащат) с ДТ марки или с квитанции, но не и да ги разрешава или забранява.

Б) Тричленният състав се е позовал на несъществуващи текстове от АПК:

Съгласно чл.151, и чл. 213, т.3 от АПК, към жалбите до административните съдилища се прилага "документ за вносена ДТ", т.е. вносен документ, а не ДТ марка.

